

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La Immaculada Concepció de Maria

«El mal enverina sempre, no eleva l'home, sinó que l'envileix i l'humilia; no el fa més gran, més pur i més ric, sinó que el danya i l'empetiteix. En el dia de la Immaculada Concepció hem d'aprendre més aviat això: l'home que s'abandona totalment en les mans de Déu no es converteix en un titella de Déu, en una persona avorrida i conformista; no perd la seva llibertat. Només l'home que es posa totalment en mans de Déu troba la veritable llibertat, l'amplitud gran i creativa de la llibertat del bé. L'home que es dirigeix cap a Déu no es fa més petit, sinó més gran, perquè gràcies a Déu i juntament amb ell es fa gran, es fa diví, arriba a ser veritablement ell mateix.

L'home que es posa en mans de Déu no s'allunya dels altres, retirant-se a la seva salvació privada; al contrari, només llavors el seu cor es desperta veritablement i ell es transforma en una persona sensible i, per tant, benèvola i oberta. Com més prop està l'home de Déu, tant més prop està dels homes. Ho veiem en Maria. El fet que està totalment en Déu és la raó per la qual està també tan prop dels homes. Per això pot ser la Mare de tot consol i de tota ajuda, una Mare a la qual tots, en qualsevol necessitat, poden gosar dirigir-se en la seva debilitat i en el seu pecat, perquè ella ho comprèn tot i és per a tots la força oberta de la bondat creativa» (Benet XVI).

La Inmaculada Concepció de la Verge Maria

Lectura del llibre del Gènesi (3,9-15.20)

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre el Senyor-Déu el cridà i li digué: «On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat.» Li digué el Senyor-Déu: «Qui t'ha fet saber que anaves nu? És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat.» El Senyor-Déu digué a la dona: «Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat.» El Senyor-Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló.» [...]

Salm responsorial (Salm 97)

Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (15,4-9)

Germans, tot el que diuen les Escriptures és per instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè, ben

avinguts de cor i de llavis, glorifiqueu Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor [...].

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (1,26-38)

L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.» Ella es torbà en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi.» Maria preguntà a l'àngel: «Com pot ser això, si jo no tinc marit?» L'àngel li respongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible.» Maria va respondre: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.» I l'àngel es va retirar.



«On ets?» | Mn. Marc Majà i Guiu

«On ets?» Aquesta és la pregunta que Déu adreça a Adam, just després que aquest ha menjat el fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal. Temptats per la serp, Adam i Eva desconfien del consell de Déu, senten el desig de «ser com déus», d'ocupar el seu lloc i, per això, acaben tastant el fruit de l'arbre. Aquest acte de desobediència trenca l'harmonia amb Déu i, de retruc, l'harmonia entre l'home i la dona. El mal, com a ruptura de l'home amb Déu, s'introdueix en la història. D'aquí que l'ésser humà es trobi confós i perdut; que senti vergonya de la pròpia fragilitat i nuesa, que senti por de la proximitat de Déu. I, per això, Déu li demana: fill meu, «on ets?».

«On ets?» És la pregunta que, d'alguna manera, Déu adreça a Maria, a través de l'àngel Gabriel. En efecte,

des de la caiguda d'Adam, la història humana es converteix en una trena composta per dos fils: l'amor salvador de Déu i la llibertat humana. Aquesta dibuixarà traces ben variades (de vegades orientades cap al bé, de vegades atrapades pel mal); l'amor de Déu, en canvi, sortirà a l'encontre d'aquesta llibertat, per tal de cridar-la a la conversió. Per això Déu surt a buscar Maria i, d'alguna manera, li pregunta: «On ets?» I la troba a punt, atenta, amb actitud d'escolta, disposada a dir-li «sí». Ella guardarà immaculadament la proposta de Déu.

«On ets?» És la pregunta que de Déu m'adreça en aquest temps d'Advent. Bona pregunta: on sóc? ¿Estic amagat en mi mateix, en les meves coses, massa ocupat per a deixar-me trobar per Déu?

Maria, la «Tota Santa» | Romà Casanova, bisbe de Vic

«Els pares de la tradició oriental anomenen la Mare de Déu, la "Tota Santa" (*Panaghia*). La celebren com a indemne de tota taca de pecat, plasmada per l'Esperit Sant i formada com una nova criatura. Per la gràcia de Déu, Maria va perseverar neta de tot pecat personal durant tota la vida» (Catecisme de l'Església Catòlica, 493).

L'Església ha expressat sempre el seu conveniment, seguint les mateixes paraules de l'àngel Gabriel, que Maria és la «plena de gràcia» (cf. Lc 1,28). Aquella que havia de ser la Mare de l'autor de la gràcia, calia que fos plena dels dons necessaris per a complir aital funció. El «sí» de Maria a la voluntat de Déu demana que el seu cor sigui del tot ple de l'amor de Déu, que en ella no hi hagi res que pugui pertorbar la seva disponibilitat plena a acceptar la voluntat de Déu per a ella. «Calia que fos totalment conduïda per la gràcia de Déu» (CEC, 490).

Aquesta gràcia de Déu va acompanyar tota la vida de Maria. Però, encara més, l'Església al llarg dels segles ha pres consciència «que Maria, "plena de gràcia" per Déu, havia estat redimida des de la seva concepció» (CEC, 491). La fe de l'Església, feta paraula predicada i devoció del poble fidel, ha entès que el do de la maternitat divina de Maria implica que des del primer instant de la seva existència, en el si de la seva mare, el pecat no va tacar el cor de la «Tota Santa». Això és el que es va fer expressió en

el dogma de la Immaculada Concepció de Maria del papa Pius IX, promulgat l'any 1854: «La benaurada Verge Maria, des del primer instant de la seva concepció, per una gràcia i un favor singular de Déu totpoderós, en virtut dels mèrits de Jesucrist, Salvador del llinatge humà, va ser preservada intacta de tota màcula de pecat original.»

Maria, és la «Tota Santa», la «Santíssima», la primera i la més gran entre els sants. En el poble fidel la invocació de Maria ocupa un lloc preeminent. Sols cal mirar com és honorada i invocada Maria en tots els santuaris marians. Maria és la mare de la gràcia, perquè és la mare de l'autor de la gràcia, Jesús. La seva intercessió ha de ser invocada amb la certesa de fills quan demanen dons a la seva mare.

Maria és també la primera model per a nosaltres en la nostra vida cristiana. Maria és la que ens revela la nostra pròpia identitat cristiana més pregona. Maria és el mirall de l'Església. Maria és la de mateixa carn i sang que nosaltres: Maria va viure l'obscuritat de la fe i les proves de la fe. Ella va viure la seva santedat en les dificultats i els conflictes propis de tota vida humana.

Maria ens mostra, de manera clara i lluminosa, el que és capaç de fer l'amor de Déu en el cor de la persona humana quan aquesta es deixa fer del tot per Déu. El que sant Pau ensenyava ho veiem realitzat en Maria: *Ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls* (Ef 1,4).

Agenda litúrgica de la setmana

8 □ Diumenge: la Inmaculada Concepció de la Verge Maria. Santa Ester (llibre del s. II aC).

Lectures: Gènesi 3,9-15.20 / Salm 97 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,26-38

Litúrgia de les hores: Setmana II

9 ■ Dilluns. Santa Leocàdia, màrtir (ss. III-IV).

Lectures: Isaïes 35,1-10 / Salm 84 / Lluc 5,17-26

10 ■ Dimarts. Santa Eulàlia de Mèrida, verge i màrtir (ss. III-IV). La

Mare de Déu de Loreto. Santa Júlia (ss. III-IV).

Lectures: Isaïes 40,1-11 / Salm 95 / Mateu 18,12-14

11 ■ Dimecres. Sant Damas, papa († 384). Sant Eutiqui, màrtir.

Lectures: Isaïes 40,25-31 / Salm 102 / Mateu 11,28-30

12 ■ Dijous. La Mare de Déu de Guadalupe.

Lectures: Isaïes 41,13-20 / Salm 144 / Mateu 11,11-15

13 ■ Divendres. Santa Lúcia, ver-

ge i màrtir (ss. III-IV).

Lectures: Isaïes 48,17-19 / Salm 1 / Mateu 11,16-19

14 □ Dissabte. Sant Joan de la Creu, religiós i doctor de l'Església (1542-1591).

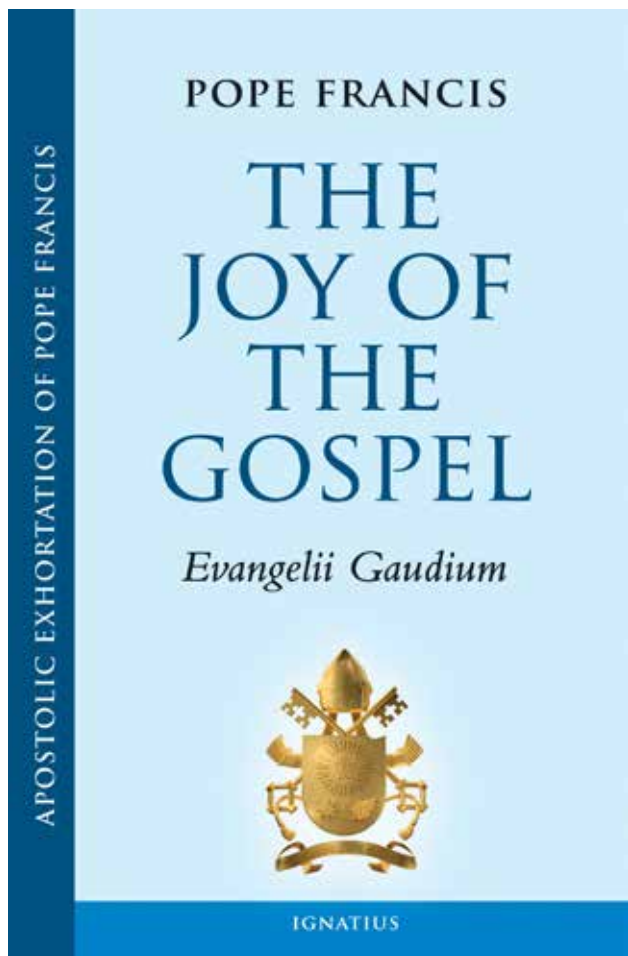
Lectures: Eclesiàstic 48,1-4.9-11 / Salm 79 / Mateu 17,10-13

15 ■ Diumenge III d'Advent / Cicle A. Sant Urbici (†802).

Lectures: Isaïes 35,1-6a / Salm 145 / Jaume 5,7-10 / Mateu 11,2-11

El primer document programàtic del papa Francesc: l'exhortació *Evangelii gaudium*

El Papa comença la seva exhortació apostòlica centrant-la en l'alegria, i manifestant que aquest document —el primer genuïnament del papa Francesc— té la intenció de convidar els fidels a una nova etapa evangelitzadora marcada per l'alegria «i indicar camins per a la marxa de l'Església els pròxims anys».



Invitació a renovar el trobament personal amb Jesucrist

El text convida tots els cristians a «renovar ara mateix el seu trobament personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per ell, d'intentar-ho cada dia sense descans». Una invitació que demana que sigui per a tothom, ningú no se n'ha de sentir exclòs, i que ha de tenir com a conseqüència l'alegria, que el pontífex repassa amb textos bíblics de l'Antic i del Nou Testament.

La manca d'alegria

Diu textualment el papa Francesc: «Hi ha cristians que tenen l'opció d'una Quaresma sense Pasqua. Reconec que l'alegria no es viu de la mateixa manera en totes les etapes i circumstàncies de la vida, a vegades molt dures [...]. Comprenc les persones que tendeixen a la tristesa per les greus dificultats que han de sofrir, però a poc a poc s'ha de permetre que l'alegria de la fe comenci a despertar-se, amb una secreta però segura confiança, encara que sigui enmig de les pitjors angoixes.»

L'alegria d'evangelitzar

«El bé tendeix sempre a comunicar-se. Tota experiència autèntica de veritat i bellesa busca per si mateixa la seva expansió i qualsevol persona que viu un alliberament guanya més sensibilitat davant les necessitats dels altres. Comunicant-lo, el bé arrela i es desenvolupa», diu el Sant Pare centrant el nucli de la necessitat evangelitzadora. Una evangelització que no pot realitzar-se per part de persones «amb cara de funeral», ja que és una alegria el que està comunicant: «una eterna novetat», l'Evangelí de Crist amb una bellesa i riquesa inesgotables. Per això aquesta eterna novetat fa que l'evangelització sigui sempre nova i que Crist ens sorprengui amb una «constant creativitat», amb «nous camins», «altres formes d'expressió», etc. Els àmbits d'aquesta evangelització són, segons el papa Francesc, la pastoral ordinària, les persones batejades que no viuen l'exigència del baptisme i els qui no coneixen Jesucrist o sempre l'han rebutjat.

La transformació de l'Església

Els següents capítols són dedicats a propostes concretes sobre com ha de ser aquesta nova evangelització. En primer lloc, una «Església en sortida», acceptant aquest dinamisme de sortida que apareix en la Paraula de Déu: «Església que surt a anunciar l'Evangelí en tots els llocs, en totes les ocasions, sense fàstic i sense por.»

L'Església ja no necessita una «simple administració», sinó una conversió, perquè no pot deixar les coses com estan: totes les regions del món han d'estar en un estat permanent de missió, i recorda que «hi



ha estructures eclesials que poden arribar a condicionar un dinamisme evangelitzador», i, per això, diu el Papa que «somia» que toqui costums, estils, horaris, llenguatge i «reforma d'estructura» de tota l'Església. L'objectiu: que les estructures siguin més missioneres, la pastoral ordinària més expansiva i oberta i que els agents de pastoral estiguin en una constant actitud de sortida. Sense rebutjar la parròquia com a institució, diu que cal revisar-ne i renovar-ne el funcionament.

Una conversió del papat

Diu textualment Francesc: «Com que sóc cridat a viure el que demano als altres, també haig de pensar en una conversió del papat. Em correspon, com a bisbe de Roma, estar obert als suggeriments que s'orientin a un exercici del meu ministeri que el torni més fidel al sentit que Jesucrist volgué donar-li i a les necessitats actuals d'evangelització.» Diu que s'ha avançat poc en aquest sentit i que cal evitar «l'excesiva centralització».

Què comunicar?

El Papa també adverteix sobre la forma en què es comunica l'Evangelí, i del perill que «el missatge que anunciem corri el risc d'aparèixer mutilat i reduït a alguns aspectes secundaris, pel fet que algunes qüestions que formen part de l'ensenyament moral de l'Església queden fora del context que els dona sentit». Són qüestions importants, però que «no manifesten el cor del missatge de Jesucrist». La pastoral en clau missionera — diu el Papa — no s'obsessiona «per la transmissió desarticulada d'una multitud de doctrines», sinó que cer-

ca «un anunci que es concentra en allò essencial, que és allò més bell, més gran, més atractiu i necessari».

Discerniment sobre costums, normes o preceptes eclesials

«L'Església pot arribar a reconèixer costums propis no directament lligats al nucli de l'Evangelí, alguns molt arrelats al llarg de la història, que avui ja no són interpretats de la mateixa manera i el seu missatge dels quals no pot ser percebut adequadament [...]. No tinguem por de revisar-los. De la mateixa manera, hi ha normes o preceptes eclesials que poden haver estat molt eficaços en altres èpoques però que ja no tenen la mateixa força educativa», diu textualment l'exhortació.

Reptes del nostre món

Després de fer una anàlisi del món d'avui, diu que estem en un moment de canvi i fa una petició per a dir «no» a una economia de l'exclusió, com també fa un atac directe al liberalisme econòmic: «una opinió que mai no ha estat confirmada pels fets». També rebutja la idolatria dels diners, uns diners que governen en lloc de servir, la injustícia que genera violència i alguns desafiaments culturals, com la presència sectària, la persecució dels cristians, el procés de secularització i la crisi de la família. El Papa presenta algunes necessitats en les zones rurals i en les zones urbanes.

Hem ofert una síntesi de la primera part d'aquest document, que sens dubte és cridat a adquirir un gran protagonisme en aquest pontificat del papa Francesc. La setmana vinent continuarem.

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic.....

Situacions socials derivades de persones ateses al bisbat de Vic

33. Dona sola amb una malaltia crònica. Fa més d'un any que no treballa; ha esgotat totes les prestacions de l'atur. No té ingressos. Sol·licita ajuda per a cobrir habitació. Import: 200 euros.

34. Matrimoni amb fills de 5 i 3 anys. Només tenen els ingressos de la mare, que treballa en empresa de neteja mitja jornada. El pare està fent curs ocupacional. Sol·liciten ajuda per a subministrament d'aigua. Import: 48 euros.

35. Nucli familiar format per matrimoni i dos fills menors de 8 i 12 anys; els únics ingressos provenen de la prestació d'atur del marit. Sol·liciten ajuda econòmica per a tractament mèdic. Import: 165 euros.

36. Noia en procés de desintoxicació, després de molts anys de consum de substàncies tòxiques. Sol·licita ajuda per a poder cobrir el transport per a anar al centre de rehabilitació. Import: 60 euros.

37. Nucli familiar format per matrimoni amb un fill de 3 anys en situació molt precària: no tenen ingressos

des del novembre del 2012, en què van finalitzar el subsidi; aquest desembre 2013 començaran a cobrar el PIRMI (Renda Mínima d'Inserció). Sol·liciten: ajuda econòmica puntual per a rebut d'aigua. Import: 80 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83. Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: Unnim **2107.1002.39.3378964893**.



Les relíquies de sant Joan d'Àvila sojornaren al monestir de les Carmelites Descalces d'Igualada-Jorba

Amb motiu de la proclamació de sant Joan d'Àvila com a doctor de l'Església, celebrada el dia 7 d'octubre de l'any passat, es va instaurar un Any Jubilar, del qual es fa partícips els qui tenen el goig de rebre les seves relíquies itinerants, passant per diferents llocs de diferents països. El diumars dia 22 d'octubre arribaren al nostre estimat monestir de Sant Josep i Santa Teresa de les Carmelites Descalces d'Igualada-Jorba.

L'arribada a l'església fou al matí, procedents de Barcelona i mitjançant una furgoneta habilitada i degudament identificada per a la comesa, que ja fa més d'un any que volta i el que li espera encara. Tot seguit, el preciós reliquiari que conté el cor i una clavícula del sant apòstol

d'Andalusia i patró del clergat espanyol, fou rebut solemnement pel P. Miguel Ángel Ojeda, religiós josefí, un dels capellans del monestir, amb les monges de la comunitat i uns quants feligresos. A continuació hi hagué una intervenció de Mn. Josep Maria Mas, i durant el dia, una missa presidida per Mn. Xavier Argelich, unes vespres solemnes i una hora santa, i una segona eucaristia, solemne, presidida per Mn. Josep Massana, arxiprest.



Mans Unides i la Llàntia Solidària

Mans Unides / Delegació del Bisbat de Vic



La teva llum és la seva esperança. **Llàntia solidària.**

Aquest Nadal 2013 no pot faltar la teva llàntia. Entre tots il·luminarem taules, finestres, balcons i places.



A casa nostra, la llàntia de la llum i de l'esperança per als nostres germans i germanes dels països en vies de desenvolupament s'en-cendrà, un any més, la Nit de Nadal.

Temps difícils, certament; podem desanimar-nos per tot el que veiem, o podem prendre-hi part i implicar-nos-hi. Podem girar-nos d'esquena i tancar els ulls o podem mirar cara a cara la re-

alitat i actuar responsablement. Podem lamentar-nos per tantes injustícies o podem comprometre'ns amb fermesa a fer un món just.

Podem obrir els ulls, somriure, compartir, solidaritzar-nos i continuar.

Els cristians hem de ser persones d'esperança, llum i entusiasme en un món difícil i injust.

Els projectes de Mans Unides contribueixen a un món més just, on homes i dones anem caminant, junts, cap al desenvolupament integral, cap a la igualtat, cap

a la justícia, cap a la consciència social, per defensar el dret a la dignitat. *No hi ha justícia sense igualtat.*

La construcció d'un edifici escolar per a secundària és el projecte d'enguany. Cinkassé es troba al nord del Togo, a la frontera amb Burkina Faso. La població d'aquesta zona es dedica a l'agricultura de subsistència i la principal preocupació de les famílies és l'educació dels seus fills. Hi ha diverses escoles de primària, però no poden acabar el cicle educatiu perquè no hi ha cap escola de secundària i no tenen mitjans per a enviar-los a estudiar fora de la zona.

La Llàntia Solidària d'aquest 2013 farà possible que projectes com aquest esdevinguin realitat.

Recés d'Advent

La diòcesi organitza un recés de dos dies —el pròxim cap de setmana, 14 i 15 de desembre— amb motiu del temps d'Advent, obert a tothom, per a dedicar un temps a la vida interior. El recés tindrà lloc als Hostalets de Balenyà, a la casa de recessos «Marcos Castañer». El predicador serà Mn. Xavier Romero, arxiprest de Cervera. Per a inscripcions, truqueu al bisbat (93 883 26 55) durant aquesta setmana.

150è aniversari de l'urna de sant Valentí a Navarcles

A Navarcles s'ha celebrat el 150è aniversari que l'urna de sant Valentí és custodiada a la nostra parròquia, i s'han fet tres actes commemoratius:

El primer, el 27 d'octubre, que es va presentar una auca feta per Joan Vilamala, Pepeta Serra i dibuixada per Galdric Sala. El segon, el 3 de novembre, que es va presentar el llibret «Navarcles i les relíquies de sant Valentí» (treball de Valentí Girbau) i es va donar un record a les famílies Bres, per a la reconstrucció de l'urna, i a la família Caelles, pel treball de fer una base de fusta, sobre on hi ha les relíquies. I el tercer i més emotiu, el dissabte dia 9 de novembre, que dia per dia (9 de novembre de 1863) fa cent cinquanta anys que el bisbe Joan Josep Castanyer concedí per decret que a

Navarcles es veneressin les relíquies del Sant. La missa va ser concelebrada, per Mn. Josep Escós, rector de la parròquia i impulsor dels actes, Mn. Cinto Medina, que havia estat rector de Navarcles, i Mn. Manel Cornellà, que és rector de Mura i Talamanca però viu a Navarcles. Hi van participar les corals dels *Cantaires Navarclins*, i la coral de l'*Esplai*, un grup de l'*Esbart*, i es va donar un record d'agraïment a la família del mas de Sant Esteve, que són els qui van donar el trosset d'os que hi ha dins l'urna, sense el qual no tindríem cap relíquia.



A la vora del foc | Pere Tuyet, Centenari | Climent Forner.....

Mn. Pere Tuyet i Casafont (Berga, 27-10-1913 / Vilacarrido, Santander, 15-1-1937), el seminarista sots-diacon de Solsona estudiant a Comillas assassinat quan només tenia vint-i-tres anys, és d'una joventut perenne, admirable. Una de les promeses berguedanes més il·lusionadores de la primera meitat del segle XX, no sols eclesiàstiques sinó també literàries i patriòtiques. Un altre Carles Cardó? Havia format part, i molt activa, de la Congregació Mariana de Berga, juntament amb el seu germà Josep Maria, mort prematurament (1935), i de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, així com d'aquella generació emblemàtica, mai fins ara no superada, amb noms com Josep Armengou, Josep M. Claret, Climent Peix i un llarg etcètera. Jo no el vaig arribar a conèixer personalment, però sí a través dels tres comuns amics esmentats i, sobretot, gràcies a les seves poesies originals que Mn. Armengou em confià de seminarista. No és estrany, aleshores, que entre ell com a prologuista (text editat pòstumament) i jo com a recopilador de la seva obra escrita, li publicuéssim l'any 1976 un llibre en homenatge, *Poemes, diaris i altres escrits* (Ed. Altés, Barcelona), amb el suport de la família Gendrau Tuyet i un retrat dibuixat per Josep M. de Martín.

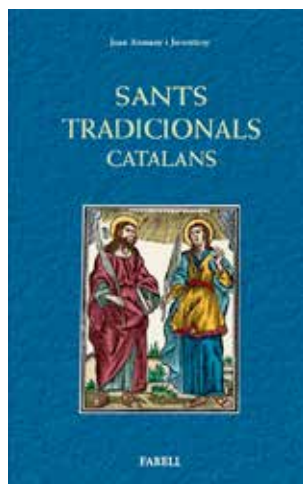
Com molt bé diu el títol, el volum consta de tres parts. La primera, la més extensa, dividida en quatre seccions, recull gairebé un centenar de poemes, més

aviat breus, molt breus, alguns d'ells deliciosos, d'estil avantguardista, compostos en precoç joventut. Una simple estrofa amb regust pre-nadalenc: «Desembre, fred viginal. / ¿Aquesta clara alegria / ve del mantell de Maria / o dels estels de Nadal?» De la Patum, una de les definicions més bellament dogmàtiques que se n'han fet: «Joia de Déu, embolic de diables.» «Estudiant que tira per a poeta» i «vilatà de les viles inútils», com es considerava, va guanyar algun premi florallesc. Ara, sens dubte, que el «Virolai a la Mare de Déu de Queralt», no sols és potser el millor dels seus poemes, sinó també el millor de tots els himnes i goigs que s'han dedicat mai a la Patrona de Berga. El va escriure quan tenia quinze anys, ara comteu! Musicat per Mn. Josep Llucià, els fidels el solen cantar a ple goig: «Ave, Maria, gentil sobirana / d'aquest aspre cim...» Publicat l'agost de 1928, és tot un document històric d'aquells anys políticament tan convulsos, premonitori de la guerra fratricida del 36: «I si algun dia la lluita separa / l'anella ferma de totes les mans...» Arran de les festes del Centenari de la Coronació que s'estan preparant (2016), que ressoni com mai el Virolai de Pere Tuyet!

La segona part de l'opuscle aplega cinc diaris espirituals de l'autor, molt ben escrits, plens d'emoció i sinceritat pre-sacerdotal.

I la tercera i última, un seguit d'articles publicats en revistes de l'època.

Llibres | Sants tradicionals catalans.....



Autor: Joan Arimany Juventeny. Editorial Farell.

Els sants i santes, més enllà de la seva significació religiosa, estan estretament associats a la cultura popular. Han esdevingut símbols d'identitat de la comunitat que els envolta. Sovint, la presència física de les seves relíquies ha generat tota mena de narracions llegendàries, costums i tradicions, així com un conjunt de manifestacions festives.

Sants tradicionals catalans és el complement del *Diccionari de sants històrics catalans*, publicat per la mateixa editorial i autor. Recull la tradició d'aquests sants i santes que han estat vinculats a Catalunya des de la religiositat popular. S'hi contemplen els seus trets biogràfics, els atributs característics i hom els relaciona amb el patrimoni històric-artístic.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60